

Grenzeloos

Kim Moelands

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Ik sta aan de rand van een ravijn en kijk achterom. Achter me een gapend gat. Hoe ben ik in godsnaam aan deze kant gekomen? Er ligt geen brug, er is geen kabelbaan te bekennen. Ik peins en ik peins, maar in mijn hoofd blijft het leeg. Hiaat confisqueert herinnering. Diep vanbinnen voel ik dat ik hulp heb gekregen. Mijn raadselachtige overtocht werd geleid door een anonieme gids. Ik weet dat het een vrouw is en dat ik haar nooit zal kennen. Toch zal ze vanaf nu de basis zijn van elke stap die ik zet. Als een schaduw onlosmakelijk met me verbonden. Ze droeg me op mijn donkerste dag naar het licht aan de overkant. En nu sta ik hier. Alleen. Maar met haar sporen stevig in mij verankerd.

Ik neem het gebied aan de overkant in me op. Daar waar ik vandaan kom is het grotendeels dor, maar her en der staan wat prachtige bloemen die de barre omstandigheden hebben overleefd. Ik kijk naar mijn hand. Ik hou een bosje bloemen vast. Ze lijken verdacht veel op de bloemen aan de overzijde. Lange, groene, stelen met donzige haartjes. Helder gekleurde blaadjes, ragfijn en teer. Een zachte, zoete geur. Ik snuif hem op. Dieper en dieper. Er zit geen rem op mijn ademtocht. Lucht, lucht, heerlijke lucht kietelt mijn longen. Ik steek mijn neus diep in een van de bloemen en kom tot de kern. Een hart vol zaadjes die een mooie oogst voor de toekomst moet opleveren. Geen plek meer voor de troosteloosheid die nu achter me lijkt te liggen.

Het is tijd om verder te gaan. Ik doe mijn schoenen uit. Vaste grond wil ik voelen onder mijn voeten. Pure aarde tegen mijn huid. Zo kan ik beter aftasten waar ik stabiel kan staan.

Ik ben overdonderd door het landschap dat voor me opdoemt. Talloze onbetreden paden die leiden naar onbekende vertes. Welke route moet ik kiezen? Welk pad brengt me naar het mooiste eindpunt? Nergens bordjes met aanwijzingen. Moet ik links, rechts of toch rechtdoor? Be-

sluiteloos blij ik staan. Ik zet aarzelend een stap vooruit. Dan weer twee stappen terug. Als de wanhoop me bijna in zijn greep heeft, snap ik ineens hoe het zit. Het maakt niet uit welke route ik kies. Als het eindpunt me niet bevalt, kan ik gewoon weer teruglopen en een ander pad kiezen. Het is niet erg als ik af en toe moet zoeken of de weg kwijt ben. Alles ligt weer open, een deadline is er niet. Ik gooi mijn schoenen over mijn schouder en zet een grote stap vooruit. Ik wankel nog een beetje. Nog een stap, iets zekerder dit keer. Mijn reis is begonnen. Ballast afgevoerd. Mijn enige bagage een bosje bloemen, mijn innerlijk kompas en haar cadeau. Ik leef. Ik begin te zingen.

*Aarzelend op weg in het donker, door de dagen naar het licht
Dan de seconde waarin alles anders is
Het brengt me naar een nieuw begin
En plotseling terwijl de regen valt, voel ik de zon op mijn gezicht*

*En ik leef
Ik leef zolang ik jou maar niet vergeet
De wereld schittert in een ander licht
Ik voel de zon op mijn gezicht
Zolang ik jou maar niet vergeet*

*De deur achter me dicht
Ik draai me om
Ik zie dat alles open ligt*

IK LEEF!!!

(Vrij gezongen naar: 'Ik Leef' – Van Dik Hout)

Wat voorafging

Ik heb mijn lieve schat in mijn armen. Voor de laatste keer. Zijn hartslag vertraagt, evenals zijn ademhaling. Ik voel hem wegglijden, steeds verder van mij vandaan. De tijd staat stil, de wereld is gestopt met draaien. Alles draait om hem en mij, onze liefde. Ik heb het gevoel dat ik boven een ravijn hang. Krampachtig hou ik me vast aan de rotsen, aan hem. Ik wil niet vallen, ik zal de klap niet overleven. Hij redt me altijd, zorgt dat ik veilig ben. Wie moet dat nu doen? Maar hij drijft verder weg en ik raak mijn houvast kwijt. Zijn hart tikt nog maar twintig slagen per minuut. De realiteit slaat in als een bom. Ron ligt gewoon keihard dood te gaan. Dan een laatste hartslag, een laatste zucht en hij is echt weg. Foetsie. En ik val. Dieper en dieper dat zwarte gat in. Ik weet niet wanneer de klap komt, maar ik hoop dat-ie me doodmaakt. Hoe moet ik verder in mijn eentje zonder hem? Ik wil het niet, ik kan het niet. Het reddingsteam dat mij uit dit gat moet halen zal van goeden huize moeten komen. Vooralsnog blijf ik voor dood liggen. Laat me maar, ik ben kapot. Mijn hart is gebroken in duizend stukjes, lijmen lijkt me een onmogelijke opgave. Dat was het dan. Tien jaar lief en leed, plezier, goede gesprekken. Een decennium totaal geluk. Hij was mijn thuis. Nu ben ik dakloos.

Juni 2008. Ron is nu ruim drie jaar dood. Ik ben gewend aan het alleen zijn, het grote lege bed, het gemis van zijn heerlijke lach en de veiligheid van zijn armen om me heen. Het verdriet is er nog steeds, maar de scherpte is wat afgesleten door het vele gebruik. Verdriet als een bot mes dat langer blijft hangen op taaie stukken. Het is een pijnlijk en langdurig proces dat me soms dagen opslokt. Ik ga erdoorheen, ik moet wel. Wegrennen heeft geen zin. Die les heb ik inmiddels wel geleerd. Laag voor laag snijd ik mijn droefheid weg in een poging de onverteerbare

stukken kwijt te raken. Soms denk ik dat het einde in zicht is, maar dan stuit ik toch weer op een diep verborgen fractie van het geheel dat zich naar de oppervlakte heeft weten te duwen. Dan sta ik ineens te huilen op straat omdat er een hardloper langs me stuift die hetzelfde loopje heeft als Ron, of knal ik bij een stoplicht bijna tegen de auto voor me aan omdat de chauffeur hetzelfde blonde haar heeft als hij. Maar dat zijn incidenten die me overvallen, even gijzelen en me dan zonder kleerscheuren of blijvend letsel weer laten gaan.

Het leven zonder Ron is tegen al mijn verwachtingen in leefbaar geworden. Ik heb geleerd ook zonder hem te genieten van het leven en Balou heeft me geleerd van mijn huis weer een thuis te maken. Haar keiharde gesnurk vult de stille ruimte, haar vrolijke gekwispel werkt positief op mijn humeur. Haar rol als praatpaal draagt ze moedig; slechts wat verveeld gegeeuw als mijn monologen te lang duren, of niet over eten of andere hondse zaken gaan.

De eerste versie van mijn debuut *Ademloos* is ingeleverd bij mijn uitgever. De cover wordt ontworpen en de auteursfoto is gemaakt. Het schrijven heeft me veel energie gekost. Ik heb al mijn gevoel in het boek gelegd en dat heeft me uitgeput. Twee keer heb ik mezelf letterlijk ziek geschreven en was een ziekenhuisopname onvermijdelijk om de ontsteking in mijn longen te beteugelen. Het herstelvermogen dat ik vroeger had is verdwenen en ik heb steeds meer chemicaliën nodig om te overleven.

Als ik er echt even niet meer uitkom, sta ik mezelf een bezoekje aan medium Yvonne Belle toe. Ik heb nog steeds gesprekjes met Ron via haar, maar niet te vaak. Ik ben beducht voor verslaving en ben van mening dat het 'gezond' is om zo veel mogelijk op eigen benen te staan. Ook Verena, de maatschappelijk werkster van het ziekenhuis, is nog steeds een grote steun. Zij weet me als geen ander op mijn plek te zetten. Ik hou van haar recht voor z'n raap-communicatie en haar grote psychische inzicht in mijn warrige geest. Ze legt loopplanken over mijn valkuilen en laat me eerlijk naar mezelf kijken. En zo kom ik stap voor stap vooruit op mijn ontdekkingstocht naar mezelf.

Groot hart

Ik staar naar het beeldscherm van mijn laptop. Letters dansen voor mijn ogen in een waas van tranen.

Ademloos

Dring je tot me door

En eigenlijk hou je me al dagen bezig

Mag ik adem aan je geven

Lucht om van te leven

Onbeperkt en ongestoord

Ontroer je me tot diepste tranen

Spontane lach, oneindig mooi.

Poeh, komt dat even binnen. Vooral dat adem aan je geven, lucht om van te leven raakt me tot in mijn kern. Want lucht is waarnaar ik verlang nu het ademen steeds moeilijker gaat. Ik ben benieuwd naar de persoon achter deze mooie woorden. Het enige wat ik van hem weet is dat hij Jan heet, een collega is van een vriendin en dat hij het manuscript van *Ademloos* heeft gelezen. Blijkbaar heb ik hem net zo geraakt als hij mij. Hoewel ik iemand ben die mensen graag in de ogen kijkt om te weten of het klikt, is er toch iets aan deze man wat me nieuwsgierig maakt. Ik ga er eens goed voor zitten en mail hem terug.

Ik loop nerveus door de kamer. Balou kijkt me geïrriteerd aan. Hoe haal ik het in mijn hoofd om haar te storen tijdens haar middagdutje. Ze geeuwt luidruchtig mijn kant op. Als ik bij haar ga zitten draait ze op haar rug zodat ik haar buik kan aaien. 'Baasje is een beetje zenuwachtig, Lou. Jan komt vanavond eten.' Ze reageert niet, ze kent geen Jan en het klinkt niet eetbaar. Ze trappelt met haar poten in de lucht om

aan te geven dat ik door moet gaan met aaien. Afwezig krabbel ik achter haar oor. Wat moet ik aan? Wat ga ik koken? Ik lijk wel een verliefde puber, maar ik heb de man nog nooit gezien. Het is gewoon gezonde spanning omdat ik voor het eerst weer een man te eten krijg. Ron staart me aan uit een lijstje aan de wand. ‘Wat vind jij er nou van?’ zeg ik tegen zijn portret. Ik zou zweren dat ik hem hoor gniffelen. Waarom heb ik überhaupt ingestemd met een ontmoeting? Het is vragen naar de bekende weg. Ik heb de afgelopen weken eindeloos met Jan heen en weer gemaild. Hij is net zo’n muziekfreak als ik, houdt erg van lezen, kan niet tegen onrecht, is een echte levensgenieter, sociaal dier, zeer maatschappijbewust en bovenal is hij een van de weinigen die niet schrikt van mijn brute grappen, sterker nog, hij weet ze af en toe zelfs te toppen. En daarom mag hij dus komen eten.

De bel gaat. Ik zat erop te wachten maar schrik toch nog. ‘Zit mijn haar goed, Lou?’ Ik moet het doen met een diepe zucht als antwoord. ‘Doe nou maar open, baas,’ kwispelt ze. Balou is gek op bezoek. Ik open de deur naar de gang en Balou schiet langs me heen. Ze kijkt verheugd naar de grote schim die voor de deur staat. Ze houdt van mannen en hoe groter ze zijn, hoe beter. Ik haal nog een keer diep adem en open dan de deur. Daar staat hij. Ik kijk in zijn ogen en *bam*. Daar zijn ze. De ogen waarnaar ik op zoek was, waar ik me bij thuis voel. Ze zijn groen met een bruin randje. Ik vind ze mooi. Ze stralen, hebben de goede vibe. Duizend en een gedachten gaan als een wervelstorm door mijn hoofd. Geloof ik in liefde op het eerste gezicht?

‘Hoi, ik ben Jan,’ haalt hij me uit mijn overpeinzing.

‘En ik ben Kim,’ antwoord ik. We geven elkaar drie brave zoenen op de wang en ik stap opzij om hem binnen te laten. Balou staat ongeduldig te kwispelen tot zij hem mag begroeten. Ik zie aan haar snoet dat hij ook bij haar in de smaak valt. Jan steekt me een prachtige bos zonnebloemen toe en het tijdschrift Jan. ‘Jij hebt straks een boek, maar ik heb mijn eigen tijdschrift,’ verduidelijkt hij. Ik moet lachen. Terwijl ik de bloemen in het water zet, neemt Balou de rol van gastvrouw op zich. Ze gaat naast hem op de bank zitten, kijkt hem diep in de ogen en

steekt haar pootje uit alsof ze zich officieel voor wil stellen. Als Jan haar aait en zacht toespreekt laat ze zich met een diepe, tevreden zucht tegen hem aan vallen. Koppie tegen zijn been alsof het nooit anders is geweest. En dat is precies het gevoel dat ik ook heb. Alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat Jan op de bank zit op de plek die ooit van Ron was. Hoe kan dat?

Ik doe de deur dicht. Ga ertegenaan staan, mijn armen gekruist op mijn rug. Het is drie uur 's nachts en Jan is net weg. Bij vertrek gaf hij me twee nette kussen op mijn wang en een voorzichtige op mijn mond. Mijn lippen tintelen nog na. Moeiteloos, dat is hoe het was. Ik heb voor hem gekookt en het eten viel in de smaak. Het feit dat mijn bloesje nog even wit is als vanmiddag zegt ook genoeg. Als ik nerveus ben, word ik altijd ontzettend klunzig en knoei ik alles onder. Geen spatje dit keer. Ik moet me dus wel heel erg op mijn gemak hebben gevoeld. Ook Balou lijkt onder de indruk. Met een dromerige blik ligt ze in haar mand voor zich uit te staren. 'Hij is leuk hè, Lou?' Ze kijkt me aan en zucht eens diep. Ik ga bij haar zitten en streel afwezig over haar kop. *Pling.* Sms'je. Van Jan.

Wat ben jij een prachtvrouw. Ik vond het heel gezellig. Snel weer afspreken? X J

Ik sms terug: *Lieve Jan, ik vond het ook heel gezellig. Snel weer! X Kim*
'Hij wil weer afspreken, Ron,' zeg ik tegen de foto aan de wand. 'Ik vind hem leuk.' Op het luidruchtige gesnurk van Balou na blijft het stil in de kamer. Ik ruim de vaatwasser in, ga naar bed en lig wakker. Pas als Balou de slaapkamer binnen trippelt en languit naast me op bed gaat liggen, begint de slaap het te winnen van mijn gepieker. Ik kruip tegen haar aan, sla mijn arm om haar heen. 'Nog even lepeltjelepeltje met jou, Lou.'

Ik heb verkering met Jan. Dikke verkering. We zijn stapelgek op elkaar. We zitten in de auto. Grote grijns op mijn gezicht. Jan heeft een verrassingstripje geregeld. Ik ben gek op verrassingen en hoop op een be-

stemming in Frankrijk. Ik kijk naar links, naar Jan. Stoere zonnebril op zijn kop, een hand ontspannen op het stuur, tevreden glimlach om zijn mond. Zijn armspieren duidelijk zichtbaar. Ik hou van zijn armen. Vind ze mooi. Als hij ze om me heen slaat en ik er zo heerlijk in verdwijn, dan kom ik helemaal tot rust. Dan lijkt alle ellende en vermoeidheid van de afgelopen jaren van me af te vallen. Verstandelijk snap ik het nog niet. Hoe kan het dat Ron misschien toch niet de enige prins op het witte paard was? Kan een mens meerdere prinsen hebben? Ik dacht altijd van niet, maar soms maken de omstandigheden dat je een overtuiging moet aanpassen. Wat me ook verbaast is het feit dat ik Jan niet vergelijk met Ron. Ron is Ron en Jan is Jan. Ik hou van allebei, oprecht en diep. Hoewel ik me eerst schuldig voelde, begin ik nu te zien hoe mooi het is dat mijn hart groot genoeg is om van meerdere mensen te houden, zonder een van hen tekort te doen.

We rijden de Belgische grens over. Al snel staat het plaatsje De Panne op de borden langs de weg. Een gevoel van nostalgie overvalt me. Ik denk terug aan de vakantie die ik daar ooit met papa, mama en zus had:

Ik ben acht jaar en voel me al een heel grote meid. Ik heb een beetje buikpijn van de spanning. We gaan op vakantie naar België, naar het kustplaatsje De Panne. Ik vind het zo leuk en spannend! Mijn eerste keer naar het buitenland. Zo stoer! Omdat ik ziek ben durven papa en mama niet zo goed op vakantie naar verre landen. Ik snap het wel, maar vind het ook jammer. Na de schoolvakantie ben ik de enige zonder verhalen over Spanje, Frankrijk en Italië. Maar dit jaar zal het anders zijn. Dit jaar kan ik vertellen over België! O, papa roept dat de wagen volgeladen is. Joepie, we gaan! Ik dender de trap af en krijg een hoestbui. Ik probeer hem zo veel mogelijk in te houden. Straks bedenken papa en mama zich alsnog en durven ze toch niet met me naar het buitenland.

België is fantastisch! Ik zit op mijn knieën in het zand en ben druk in de weer met emmer en schep. Ik bouw een kasteel met slotgracht eromheen. Nu moet er nog water in. Ik vraag papa om even op mijn

kasteel te passen terwijl ik een emmertje water haal. Ik wacht zijn antwoord niet eens af en ren op blote voeten naar de zee. Mijn emmertje slingert wild aan het hengsel. Ik gil zachtjes als het koude zeewater over mijn voeten spoelt. Ik durf niet te ver het water in. Bang dat ik op een vis, kwal of krab stap. Ik wacht tot er een golf aankomt en vul mijn emmertje. Rustig loop ik terug. Ik wil geen water verspillen. Het emmertje is best zwaar. Ik hijg en begin te hoesten. Ik moet het emmertje even neerzetten. Ik ga erbij zitten tot mijn hoestbui voorbij is. Papa kijkt me op afstand bezorgd aan. Om te bewijzen dat alles oké is, sta ik weer op en hervat mijn tocht. Naar adem snakkend bereik ik mijn kasteel.

Geconcentreerd laat ik mijn gracht vollopen met water. Teleurgesteld bekijk ik het resultaat. Het zand slurpt het water bijna volledig op. Dat was niet de bedoeling. Papa denkt dat ik nog veel emmertjes water moet halen voordat het water in de gracht blijft staan. Opgeven is nooit mijn sterkste punt geweest. Als ik iets in mijn kop heb... Vele emmertjes later ben ik tevreden. Mama en mijn kleine zusje komen mijn kunstwerk ook bekijken. Ik ben apetrots.

Daarna rijden we met de auto naar het centrum. Tijd voor een ijsje om af te koelen! Zonder te knoeien werken we de heerlijkheid naar binnen. Ik geniet van het krakende geluid van de spikkels tussen mijn tanden en de zoete smaak die zich in mijn mond verspreidt. Die plakkerige lippen neem ik op de koop toe. Als we het gesjok van winkel in winkel uit zat zijn, rijden we nog even naar de grens met Frankrijk.

Samen met papa ga ik het strand op. Hij vertelt me dat we op het punt waar we nu staan in België zijn, maar dat een paar meter verderop de grens met Frankrijk ligt. Ik ben verbaasd. Nog niet eerder heb ik zo concreet kennisgemaakt met een grens. Ik ben zwaar onder de indruk. Tot nu toe waren landen voor mij niet meer dan een gekleurde kaart in de Bosatlas. Dat al die kaarten staan voor echte huizen, met echte mensen, voor de zandkorrels waar ik nu bovenop sta, is bijna niet te bevatten.

Ik wil naar Frankrijk en trek papa mee naar de plek verderop. Hij trekt een streep in het zand en zegt dat ik in Frankrijk ben als ik eroverheen ben gestapt. Met een grote sprong spring ik over de grens en land op Franse zandkorrels. Ze voelen anders dan de Belgische. Ik weet het zeker. Jippie, ik ben in Frankrijk! Ik voel me er gelijk thuis. Ik laat het Franse zand door mijn vingers gaan. Vind een krabje en een schelp. Ik neem ze allebei mee om ze aan mama en Juul te laten zien die verderop staan.

Ik hou de schelp tegen mijn oor. Hij klinkt als een Frans chanson. Als we teruglopen naar de auto weet ik zeker dat ik ooit weer terugkom in Frankrijk.

Als we inderdaad de Franse grens passeren, kijk ik Jan dolgelukkig aan. 'Je had me geen groter plezier kunnen doen!' Ik geef een dikke zoen op zijn hand en doe het raampje open. Ik wil de Franse lucht opsnuiven. Die heerlijke, zoetige haardgeur die als een deken over het land hangt. Mijn ogen slurpen gulzig het landschap op. Weidse landerijen, glooiende heuvels, riviertjes. Ik ben benieuwd waar de reis zal eindigen. De tomtom verraadt nog niets, laat me alleen weten dat we nog een uurtje moeten rijden.

'Oké, even je ogen dichtdoen, want ik moet nu de eindbestemming instellen.' Braaf sluit ik mijn ogen, koekeloer zelfs niet stiekem door mijn wimpers.

'Ja, doe maar weer open.' De grijns op Jans gezicht wordt steeds groter naarmate tomtom minder reistijd aangeeft. 'Nu goed opletten,' zegt hij ineens. We rijden op een tweebaansweg met veel bochten. Ik volg de route met mijn ogen. Nog een bocht.

Ik slaak een kreet. Voor me het mooiste uitzicht dat ik ooit gezien heb. Prachtige witte krijtrotsen aan de kustlijn, die als wijze oude mannen neerkijken op een blauwer dan blauwe zee. Diamantjes van zonlicht op het water. Jan parkeert de auto en ik spring naar buiten. Wind in mijn haren, zon op mijn gezicht. Ruisende golven. De wind blaast het geluid met een krachtige zucht naar de kust, kleine zoute spettertjes

op mijn wangen achterlatend. Jan komt naast me staan. Ik spring in zijn armen. ‘O, wat mooi.’

‘Dit moest ik je laten zien,’ fluistert hij in mijn oor. We zoenen en maken een foto van ons tweetjes met het schitterende panorama op de achtergrond. Daarna draai ik me weer om. Ik denk dat ik hier de rest van mijn leven blijf staan. Alleen maar kijken en genieten. Jan naast me, Ron boven me. Puur geluk.

‘Kom, ik ga je naar onze eindbestemming brengen.’ Jan pakt mijn hand en trekt me mee naar de auto. Met moeite ruk ik me los van het dromerige uitzicht. Voor mij is de vakantie nu al geslaagd. We rijden verder. Ik zit met mijn neus tegen het raam geplakt om maar niks te missen. Ik vergaap me aan de prachtige, schilderachtige huizen met gekleurde steentjes, torentjes en andere bouwkundige details. ‘Kijk, schat.’ Jan wijst naar rechts. Mijn ogen volgen zijn hand. Aan de rechterkant rijst een prachtig kasteel op. We rijden erlangs. Een kilometer verder remt Jan ineens af. Hij keert de auto. Terug richting kasteel.

‘Zullen we het even van dichtbij gaan bekijken?’ stelt Jan voor. Ik knik gretig. We rijden de oprijlaan op. Het grind kraakt onder de banden Jan stopt de auto voor de ingang, kijkt me aan en zegt: ‘Zo prinses, we zijn er.’ Ik kijk hem niet-begrijpend aan. ‘De prins heeft een kamer voor zijn prinses geboekt in dit kasteel,’ zegt hij grinnikend. ‘Niet waar!’ roep ik uit. ‘Ja, wel waar,’ is het antwoord. Ik kan het nog steeds niet geloven. Het is zo mooi en sprookjesachtig. Aarzelend stap ik uit.

Ik denk terug aan een paar maanden geleden toen ik bij medium Yvonne Belle was en wanhopig uitriep: ‘Wanneer krijg ik nou eens echt rust!’ ‘In een kasteel,’ was het korte en bondige antwoord. Jan kende ik toen nog niet eens. Zal wel, dacht ik toen. In een kasteel. Natuurlijk. Waarom heb ik daar zelf niet eerder aan gedacht. Maar zoals al vaker, lijkt ze toch weer gelijk te krijgen en moet ik mijn schampere reactie nuanceren.

Jan pakt mijn hand en we lopen naar de receptie waar we door een alleraardigste Française worden begroet. Gewapend met kamersleutel

en beveiligingscode, rijden we even later naar de achterkant van het kasteel. Tussen de klimop zit een trapje en een deur met cijferslot. We toetsen de code in en gaan naar binnen. Onze kamer ligt op de eerste verdieping, want rez-de-chaussee was al bezet. Jan loopt voorop met onze bagage alsof het niks is en ik sjok er hijgend en puffend achteraan. Mijn longfunctie heeft de laatste tijd meerdere deukjes opgelopen en ik krijg steeds meer moeite met fysieke inspanning. Als ik eindelijk boven ben aanbeland, moet ik eerst even uitrusten voordat ik verder kan. Ik steek mijn armen in de lucht en vouw mijn handen achter mijn hoofd in een poging zo veel mogelijk lucht binnen te krijgen. Jan laat me rustig bijkomen voordat hij de kamerdeur openmaakt. ‘We gaan samen naar binnen.’ Ik kijk hem dankbaar aan.

Hij draait de sleutel om en zwaait de deur open. Voor ons een lange hal, warme kleuren op de wanden. Rechts een deur naar het toilet en iets verder een deur naar de badkamer met een douche en bad op pootjes. Geweldig! We lopen door naar de slaapkamer. Sfeervol ingericht vertrek met een oude, houten vloer, vrolijke lampjes, geruite gordijnen en een dressoir met koffiezetapparaat en waterkoker. Wand in een warmgele tint behangen, donker plafond met prachtig houtsnijwerk. Het tweepersoonsbed ziet er zalig uit. Ik laat me erop ploffen en beweeg wat heen en weer. De stevige matras voelt aangenaam in mijn rug. Inmiddels heb ik ook de elektrische bodem ontdekt. Ik druk op de knopjes van de afstandsbediening en laat het bed omhoog en omlaag gaan. Jan kijkt me lachend aan en laat zich naast me op bed vallen. ‘En hoe bevalt het mijn prinsesje in haar kasteel?’ Ik kijk hem diep in zijn ogen, schenk hem mijn mooiste lach en *seal it with a kiss*.

Ik word wakker. Als vanzelf valt mijn oog op de houten vloer. Ik krijg kippenvel. Het kan niet waar zijn wat ik zie. Ik moet haast wel dromen. Ik maak Jan wakker. Ook hij kan zijn ogen niet geloven. Voor ons op de vloer een enorm hart van zonlicht. Kippenvel staat ook op Jans armen. We kijken elkaar aan. Zien we dit goed? Hoe kan dit? Ik check de luiken, maar daar is geen uitsnede van een hart in te ontdekken.

Ook de gordijnen laten geen hartvorm door. We zijn allebei beduusd en ontroerd door dit wondertje. Het voelt als een goedkeuring van de zon, van Ron. Jan en ik mogen samen zijn, ongedwongen, stralend. Een weergave van onze liefde, besloten in een hart van licht en warmte. We kijken elkaar aan. Het is goed. Dit is een teken van hogerhand. Dat kan niet anders. Hoe moet je dit onverklaarbare fenomeen anders uitleggen?

Ik kus Jan en we vrijen gepassioneerd en intens, elkaar koesterend, terwijl het hart langzaam vervaagt. Als geluk in een moment is te vatten, dan heb ik het nu te pakken. Ik wil het vasthouden, nooit meer loslaten, vereeuwigen als het hart van zonlicht op die oude houten vloer dat mijn netvlies nooit meer zal verlaten. Ik kijk naar Jan en zie dat hij hetzelfde voelt als ik. Ik duik weg in zijn armen, laat me opslokken. Ik voel zijn hart, kloppend tegen het mijne. Ik kan zo uren blijven liggen,

Een klop op de deur onderbreekt mijn gemijmer. Het ontbijt staat voor de deur. Ik voel me net Roodkapje als ik het rieten mandje met typisch Frans ontbijt de kamer binnensleep. Stokbrood met jam, croissantjes, koffie en thee. Jan valt aan als de grote boze wolf en zet zijn tanden gretig in het knapperige stokbrood. Ik haal de paté en de Franse smearkaas uit de koelkast die we gisteren kochten voor het hartige effect. *La vache qui rit* lacht me vrolijk toe als ik mijn stokbrood ermee besmeer. Ik nip genietend van mijn koffie die net een tikje te sterk is om mijn slaperige roes in stand te houden.

Ik ben nog nooit in het deel van Frankrijk geweest waar Jan me mee naartoe heeft genomen. Ik wil zo veel mogelijk van de omgeving zien. Met de auto toeren we langs leuke dorpjes en mooie natuurgebieden. Het kustplaatsje waar we nu zijn aanbeland wil ik te voet verkennen. We parkeren de auto en stappen uit. Verlangend kijk ik naar de krijtrots voor me. Hoe zou het uitzicht daarboven zijn? Maar één manier om daarachter te komen

‘Kom Jan, ik wil naar boven!’ Sputterdesputter, mompeldemompel. Jan is duidelijk minder enthousiast.

‘Ik kan het van hieruit ook prima zien, hoor.’

‘Watje,’ kan ik niet nalaten te zeggen. ‘Wat jij doet moet je zelf weten, maar ik ga die berg op.’ Kordaat ga ik op pad. Kijk schalks achterom en wat ik hoopte gebeurt: Jan volgt. Al na een paar stappen kom ik in ademnood. Poeh, dat valt tegen. Nu merk ik pas hoe erg mijn conditie en longfunctie achteruit zijn gegaan, ondanks mijn wandelingen met Balou. Maar het is mijn eer te na om op te geven. Ik zál naar boven om het uitzicht te zien. Ik stap dapper door. Ik voel dat mijn hoofd steeds roder wordt en mijn gehilig en gepuf steeds zwaarder. Een bonkende koppijn doemt op. Beetje zuurstofgebrek vrees ik.

Jan kijkt me bezorgd aan. ‘Gaat het?’ Ik knik, niet in staat om te praten. Heb al mijn lucht nodig voor elke stap. Als we bij een plateau met een bankje aankomen, ga ik uitgeput over de reling voor de afgrond hangen in een poging tot herstel. Mijn kop knalt bijna uit elkaar van de hoofdpijn. Na een minuut of tien ben ik weer in staat om rechtop te gaan staan en naar het bankje te strompelen. Het uitzicht op zee is prachtig. Ondanks de fysieke ellende geniet ik met volle teugen. Ik laat me tevreden tegen Jan aan zakken. Een brutale meeuw gaat voor ons op de reling zitten. Knabbelt wat aan zijn veren en tuurt dan net als wij in het oneindige.

‘Ik ben blij dat je me naar boven hebt gesleept,’ fluistert Jan in mijn oor. Ik werp hem een luchtkus toe, terwijl mijn ogen twinkelen van de pret. ‘Zullen we nog een stukje?’ Ik ben voldoende hersteld om weer wat meters te klimmen. Ik sta op zonder Jans antwoord af te wachten. Een diepe overtuiging maakt zich van me meester. Waar ik ook ga, Jan zal volgen. Hij zal elke zware klim met me aangaan, naast me lopen door de dalen en me dragen als ik zelf niet meer kan lopen. Mijn hart maakt een verliefd sprongetje.